

снѣжни равнини на севера, почва да тъмнѣе и бѣлата кожа на лисицата.

Снѣгътъ е станалъ каленъ; на припецитѣ земята се е оголила. Лисицата не можешъ я позна: тя се разхожда въ ново облѣкло. Наистина, това облѣкло не блести отъ бѣлота, не играе съ сини отражения, напротивъ — облѣклото не е хубаво нагледъ — сиво кално е, но досжщъ прилича на калния снѣгъ или на оголения отъ снѣга припекъ. Затова лисицата може, както и по-рано, да се скита безъ страхъ: нейната сива кожа я прикрива на сиво-калната повърхность.

Прекрасно е запазена отъ цвѣта на косъма си и бѣлката, онъва звѣрче, съ бѣлоснѣжната кожа на което царетѣ си подплатяватъ мантиитѣ, които си намѣтатъ само при коронясването си.

И бѣлките иматъ две облѣкла. Лѣте бѣлката има сиво костюмче. Въ Англия и въ други страни, лежащи близко до северъ, лѣтниятъ цвѣтъ на кожата на бѣлката е доста тъменъ. Лѣте въ тѣзи мѣста снѣгътъ съвсемъ изчезва, и най-малката бѣлота на облѣклото не би дала възможность на бѣлката да се скрие въ мъха, сухитѣ листа и храститѣ отъ остритѣ очи на враговетѣ.

Колкото отиваме по на северъ, толкова косъмътъ на бѣлката е по-свѣтълъ. Далечъ на северъ този косъмъ има бѣлезникъвъ цвѣтъ и лѣтно време. Но най-близкъ по цвѣтъ е той съ калния снѣгъ, който на крайния северъ не изчезва дори срѣдъ лѣто.

И зимния костюмъ на бѣлката е сжщо така различенъ въ различни мѣста. Съ ярка бѣлина льщи той само далече далече на северъ. Тамъ зиме сж непознати размразявания и киши; тамъ не сж прокарани пжтища, и снѣгътъ не е изкалянъ. Тамъ